

РЕШЕНИЕ

№ 30

гр. Пазарджик , 28.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, V НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
публично заседание на четвърти декември, през две хиляди и двадесета
година в следния състав:

Председател: Стела Михайлова

като разгледа докладваното от Стела Михайлова Административно
наказателно дело № 20205220201461 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл.63 ал.1 от ЗАНН.

Постъпила е жалба от **И. А. М.**, ЕГН ***** от с.Р., обл.Пазарджик,
ул.“Т.” №26 против Наказателно постановление №2020-1818-02-892 от
10.06.2020 г. на Началника на РУ гр.Пазарджик, с което на същия за
нарушение на чл.6 от Закона за българските лични документи /ЗБЛД/ и на
основание чл.80, т.5 от ЗБЛД е наложена **ГЛОБА** в размер на **50 лева**.

Поддържа се, че обжалваното постановление е незаконосъобразно и се
иска неговата отмяна. Навеждат се доводи за допуснати съществени
процесуални нарушения.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован не се явява. Не
сочи нови доказателства.

Ответникът по жалбата РУ гр.Пазарджик не изпраща представител. В
писмено становище излага доводи за законосъобразност на НП и иска същото
да бъде потвърдено.

Съдът като провери основателността на жалбата, прецени доводите на
страните и събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима, а по съществото си е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

На жалбоподателя е съставен акт за установяване на административно нарушение за това, че на 14.05.2020 г. около 00,10 часа в гр.Пазарджик, на ул.“С.А.“, до №35, при извършена полицейска проверка не представя документ за самоличност- лична карта или друг заместващ документ.

Въз основа на това е издадено обжалваното наказателно постановление.

Горната фактическа обстановка съдът възприе въз основа на показанията на свидетеля Борислав М.-актосъставител, както и писмените доказателства представени по делото.

Възражението за некомпетентност на актосъставителя и АНО съдът намира за неоснователно.

Съгласно чл.84, ал.1 от ЗБЛД нарушенията се установяват с актове, съставени от компетентни длъжностни лица, упълномощени от ръководителите на ведомствата по [чл.1, ал.2](#) от този закон.

Според чл.1, ал.2 от Закона ведомствата, чиито ръководители могат да упълномощават длъжностни лица да издават актове за административни нарушения са Министерството на вътрешните работи, Министерството на външните работи, Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията и Министерството на отбраната съобразно предоставената им компетентност по този закон.

Със Заповед №8121з-493/01.09-.2014 г. на Министъра на вътрешните работи упълномощени да издават АУАН по Закона за българските лични документи са полицейските органи от областните дирекции на МВР.

В настоящия случай актосъставителят е именно полицейски служител в ОД на МВР Пазарджик.

Що се отнася до НП, според чл.84, ал.2 от ЗБЛД наказателните постановления се издават от ръководителите на ведомствата по ал.1 или упълномощените от тях длъжностни лица.

Видно от т.2.18 от Заповед №8121з-493/01.09-.2014 г. на Министъра на вътрешните работи сред определените да съставят НП са Началниците на районни управления в ОДМВР.

В изпълнение на своите правомощия, посочени в цитираната заповед Началника на Районно управление гр.Пазарджик е съставил обжалваното НП.

Съдът счита, че АУАН и НП съдържат всички реквизити изискуеми съответно по чл.42 и чл.57 от ЗАНН и описанието на нарушението в АУАН съвпада с това посочено в НП.

Несъстоятелно е и възражението за неяснота в квалификацията на нарушението, поради липса на пълнота в наименованието на нарушения нормативен акт.

В случая словесното описание на нарушението сочи, че се касае за непредставен документ за самоличност, което логично и ясно насочва, че е квалифицирано по Закона за българските лични документи.

Още повече, че с настоящото развитие на информационните технологии, при една проверка в която и да е интернет търсачка при изписването на абривиатурата на закона на първо място излиза именно Закона за българските лични документи.

Констатациите посочени в акта се потвърждават от показанията на разпитания по делото свидетел М.. Същият дава категорични и ясни показания, че на въпросната дата патрулирал на територията на гр.Пазарджик и извършвал проверка на документи на множество лица, един от които бил жалбоподателят. При поискване на документ удостоверяващ самоличността му, същият не представил такъв.

Тези обстоятелства не се опровергават по никакъв начин, поради което съдът им дава вяра. Още повече, че в АУАН жалбоподателят собственоръчно е записал, че е забравил личната си карта в дома си.

При тези данни от правна страна съдът приема, че е осъществен фактическият състав на чл.6 от ЗБЛД, който вменява задължение на гражданите при поискване от компетентните длъжностни лица, определени

със закон, да удостоверяят своята самоличност.

Установи се, че в изпълнение на възложените им функции, полицейските органи са поискали жалбоподателя да удостовери самоличността си чрез представяне на лична карата.

Като не е изпълнил даденото му разпореждане жалбоподателят виновно е нарушил чл.6 от ЗБЛД, което е скрепено със санкция по чл.80, т.5 от ЗБЛД.

При определяне размера на санкцията наказващият орган се е съобразил с изискванията на чл.27 от ЗАНН за индивидуализацията на административните наказания като е отчетел, тежестта на нарушението, начина на извършване, както и че нарушението е извършено за първи път. При тези данни съдът счита, че размерът на санкцията е правилно определен в законоустановения минимум.

Съдът намира възражението за допуснато съществено процесуално нарушение, поради липса на мотиви в НП за прилагане или неприлагане на чл.28 от ЗАНН за неоснователно.

Вярно е, че преценката за „маловажност на случая“ по смисъла на чл.28 от ЗАНН не е действие на „оперативна самостоятелност“ на наказващия орган, а означава възлагане на компетентност, както сочи ТР №1/12.12.2007 г. на ВКС по н.д. №1/2005 г., ОСНК. Но тази преценка или липсата на такава, т.е. неприлагането на привилегированата норма на чл.28 от ЗАНН подлежи на съдебен контрол. Следователно при условие, както е в случая, че наказващият орган не е приравнил нарушенията към „маловажните случаи“, като е наложил наказанията при условията на чл.27 от ЗАНН, съдът е този който да направи проверка за законосъобразност на наложените санкции.

Липсата на изложени мотиви от страна на наказващия орган за неприлагането на чл.28 от ЗАНН не представлява съществено процесуално нарушение, водещо до нарушаване правата на наказаното лице, при условие, че правата му са защитени при въззивната проверка на НП.

Този извод произтича от мотивите на цитираното ТР, че при тълкуване на посочената норма следва да се съобразят същността и целите на

административнонаказателното производство, уредено в ЗАНН, като се има предвид и субсидиарното приложение на НК и НПК.

В този смисъл наказващият орган, като първа инстанция в производството по налагане на административно наказание не е длъжен да се произнесе изрично, дали и защо не прилага нормата на чл.28 от ЗАНН, при липса на възражение за това от страна на нарушителя, както съдът не е длъжен да обсъжда винаги приложението на чл.55 от НК при определяне на наказанието със съдебният акт по наказателно производство. В случая след съставяне на АУАН субекта на нарушението не е подал възражение срещу него с искане за случаят да се приеме за маловажен. По този начин наказващият орган не бил обвързан и не е осъдил дали случаят е маловажен или не, но ясно е изразил волята си, че нарушенията не представляват „маловажен случай“ , налагайки наказания съответстващи на тежестта на нарушенията.

При доказано извършване на нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, съдът намира, че АНО правилно е приел, че извършеното деяние не представлява маловажен случай на административно нарушение. За да бъде деянието маловажен случай, трябва да се установи, че то представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от същия вид. Тази преценка се прави с оглед липсата или незначителността на вредни последици или на други смекчаващи обстоятелства, които обаче винаги представляват конкретни факти от обективната действителност и поради това тяхното съществуване следва да бъде установено по делото, както и по какъв начин тяхното проявление се отразява върху степента на обществена опасност. Макар по делото да не се установяват предходни нарушения на жалбоподателя, то настоящият състав категорично не споделя становището при формално нарушение, което е първо по ред, то автоматично да се приравнява на маловажен случай, тъй като това би означавало винаги да отпада административнонаказателната отговорност за виновно извършено нарушение, щом се установи то да е първо по ред за нарушителя. Това обаче не намира законова подкрепа и противоречи на принципа, че административното нарушение е наказуемо деяние съгласно [чл.6 от ЗАНН](#). Следователно преценката дали едно административно нарушение

представлява маловажен случай не е субективна и абстрактна, а винаги трябва да почива на конкретни факти, т. е. да бъде установено с какво конкретното деяние разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от същия вид. В тази връзка липсата на настъпили вредни последици в резултат от деянието не е обстоятелство, обосноваващо такъв по-нисък интензитет на обществената опасност. Това е така, защото нарушението, за извършването на което е наказан жалбоподателят, е формално. Законодателят е предвидил административнонаказателната отговорност в тези случаи да се реализира след самия факт на извършване на деянието, без необходимост от настъпване на някакъв допълнителен резултат. По тези съображения съдът намира, че обстоятелството, че не са настъпили вредни последици, не води до маловажност на процесния случай, тъй като и обикновените случаи на нарушения от този вид разкриват същата степен на обществена опасност.

Напълно несподелимо е и твърдението, че деянието било маловажен случай, тъй като административното нарушение по [чл.6 от ЗБЛД](#) било с ниска степен на обществена опасност. При преценката си по [чл.28 от ЗАНН](#) съдът не проверява степента на обществена опасност на административното нарушение, а на конкретното деяние. Всяко деяние по [чл.6 от ЗБЛД](#) е административно нарушение и законодателят е приел, че обществената му опасност е такава, оправдаваща използването на държавна принуда под формата на налагано административно наказание. Интензитетът на обществена опасност на този вид административни нарушения е намерил израз в сравнително ниските размери на предвиденото административно наказание – глоба от 50 до 300 лева. Не може да се приеме обаче доводът на жалбоподателя, че конкретното деяние е маловажен случай, тъй като само по себе си нарушението по [чл.6 от ЗБЛД](#) било с ниска степен на обществена опасност. Както се посочи, този вид деяния са обявени за административни нарушения съгласно [чл.6 от ЗАНН](#). За да е налице маловажен случай, е необходимо не самият вид нарушение да е ниска степен на обществена опасност, а конкретното деяние да разкрива такава по-ниска степен на опасност в сравнение с обикновените случаи на този вид административни нарушения. Конкретното непредставяне от жалбоподателя на надлежен документ за удостоверяване на самоличността му с нищо не се различава от

обикновените хипотези на този вид нарушения. И в общия случай не се стига до никакви вредни последици. Същевременно не се доказва наличие на извънредна причина за жалбоподателя да не носи личната си карта или друг заместващ документ. Следва да се има предвид и че отчетените от НО смекчаващи обстоятелства са послужили за определяне на наказанието в минимален размер, поради което значението им не следва да бъде повторно отчитано.

По изложените съображения обжалваното постановление е обосновано и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

С оглед на изложеното и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН Пазарджишкият районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА НП №2020-1818-02-892 от 10.06.2020 г. на Началника на РУ гр.Пазарджик, с което на **И. А. М.**, ЕГН ***** от с.Р., обл.Пазарджик, ул.“Т.” №26 за нарушение на чл.6 от Закона за българските лични документи /ЗБЛД/ и на основание чл.80, т.5 от ЗБЛД е наложена **ГЛОБА** в размер на **50 лева**.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Пазарджишкия административен съд в 14 - дневен срок от съобщението за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____